

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρουνται ἑγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Δημιουργία. — Γυναῖκες βουλευταὶ Α' (κατὰ μετάρρ. δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Τὸ μαρμαμένον κρίνον (μυθιστόρ. τῆς κ. Κ. Παρρέν). — Κραυγὴ ὀδύνης (ὑπὸ Κασσιανῆς). — Ἡ δαμαλίτις (ὑπὸ δος Ἀνθῆς Βασιλειάδου, ἱατροῦ). — Συνταγὴ. — Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς: Τὸ μικρὸ σπῆτι: ὑπὸ δύο Εἰρήνης Νικολαΐδου).

Ἡ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Ἡ Δημιουργία, τὸ γνωστὸν ὄρατόριον τοῦ Haydn ἐδόθη τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν δύο φορές ἀπὸ τὸ Ὁδεῖον Λόττνερ, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ πρῶτον καὶ μόνον ἀπὸ τὰ σχολεῖα μας, τὸ κατάρχησαν τὰς ἐξετάσεις. Ἄλλ' ἡ Δημιουργία ἐπέχει τύπον ἐξετάσεων, χωρὶς, ἐννοεῖται τὰς συνήθεις σχετικὰς διατυπώσεις καὶ ἀνιαρότητας. Οὔτε ἐξεταστικαὶ ἐπιτροπαὶ ἀπὸ ὑλοφόρους καὶ μαλλιαροὺς καθηγητὰς, οἱ ὁποῖοι διὰ τοὺς ἐξεταζομένους ἀντιπροσωπεύουν ἕνα νεώτερον εἶδος δημίων. Οὔτε ὡρὰ πρόσωπα καὶ μαυροκυκλωμένα μάτια καὶ τρέμοντα χεῖρα ἐξηνητημένων καὶ ἐκνευρισμένων παιδιῶν, οὔτε διδάσκαλοι ἀνυπόμονοι, ἀνήσυχοι, ἐξημμένοι, ὡς πρὸ ἐπικειμένου μεγάλου κινδύνου. Καμμία ἐκτέλεσις εἰς μονάδας, κανένα μονότονον καὶ πολύωρον μουσικὸν σύνθεμα πρὸς ἐπίδειξιν καμμία ἀνυπομονησίαι. Ἀπλούστατα μία ὠραία καὶ πρωτότυπος μουσικὴ ἐφορτὴ, εἰς τὸ ὑπαιθρον, κάτω ἀπὸ θαλαρὰ δένδρα, καὶ ἀπὸ πλημμύραν ἠλεκτρικοῦ φωτός, μὲ μαθητὰς καὶ μαθητρίδας καὶ παιδιὰ καὶ ἐφήβους καὶ νέους καὶ κυρίας καὶ διδασκάλους καὶ διδασκαλίσσας.

Κανένα πρόσωπον χλωμὸν ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἐσυνείθισε νὰ ἀνέχεται ἡ τυφλὴ τῶν γονέων στοργή, τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ ἀντιβῆναι πρὸς τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἡδονήν, τὴν ὁποῖαν ὀφεί-

λει νὰ προξενῆ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἢ μουσικὴ. Μία μεγάλη ἄρμονία ψυχῆς καὶ πνεύματος διδασκάλων καὶ μαθητῶν, μία κοινὴ ὄλων συνεργασίαι, μία οὐσιαστικὴ τῆς μεγάλης τέχνης ἀντίληψις, μία μουσικὴ ἱερωργία μὲ ἱεροφάντας διδασκάλους καὶ μαθητὰς ἀδιακρίτως βαθμοῦ καὶ τάξεως καὶ φύλου. Ἀκροκτῆριον ὄχι ἀπὸ μετρουμένους εἰς τὰ δάκτυλα προσκεκλημένους καὶ ὑποχρεωμένους ἐκ καθήκοντος γονεῖς, ἀλλ' ἄνθρώπους ἐννοοῦντας τὴν μουσικὴν, οἱ ὁποῖοι ἐπῆγαν ἐκεῖ διὰ νὰ ἀπολύσουν μίαν σπανίαν διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐκτέλεσιν καὶ οἱ ὁποῖοι ἐπλήρωσαν εὐχαρίστως τὴν ἀπόλαυσιν αὐτὴν.

Ἡ μουσικὴ τοῦ Haydn, ὡς εἶνε γνωστὸν, ἀνταποκρίνεται καὶ ἀποδίδει καὶ ζωγραφίζει τὸ ὠραῖον ἔργον τοῦ Πλάστου. Κάτι τὸ ὁποῖον κλείει μέσα του ὅλην τὴν ἄρμονίαν καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἀπλότητα καὶ τὴν θριαμβευτικὴν ἀλήθειαν τῆς νίκης τοῦ πνεύματος ἐπὶ τῆς ὕλης, μία λιτανεία καὶ ἕνας ὕμνος πρὸς κάθε δύναμιν τῆς φύσεως, πρὸς κάθε τοῦ κόσμου ὠραϊότητα καὶ χαρὰν. Ἐνας ψαλμός, ὁ ὁποῖος ἐνέχει τὴν μουσικὴν ψυχὴν τῶν αἰώνων ὄλων καὶ ὄλων τῶν θρησκευτῶν. Μία κλασικὴ ἐποποιία ἐνόργανος, μεγαλοπρεπής, κλείουσα ὅλον τὸν μυστικισμὸν τῆς πρωτογενοῦς ἀφυπνίσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν ὑψηλὴν ἰδέαν τῆς κτίσεως τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸν Θεόν.

Διὰ τὴν ἀπόδοσιν τοιοῦτου ἔργου ἐδέησε νὰ δημιουργηθῆ ἕνα μουσικὸν περιβάλλον, μία συγκέντρωσις μουσικῶν προσπαθειῶν καὶ δυνάμεων καὶ μία φανατικὴ πρὸς τὴν τέχνην ἀφοσίωσις, τὴν ὁποῖαν αἱ Ἀθηναὶ ἔκρυπταν μαζὴ μὲ τόσους ἄλλους ἀγνώστους θησαυροὺς τῆς νεωτέρας προόδου.

Ὁ Θεὸς διὰ τὴν Δημιουργίαν του ἔκαμε βεβαίως ἕνα με-

γάλο θαύμα, τὸ μέγιστον τῶν αἰώνων. Ἀλλὰ καὶ ὁ ὕμνος ὁ ὅποιος ἐγκωμιάσει προηθὲς αὐτό, ἡ μουσικὴ ἐκτέλεσις, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐκπληκτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι παρίσταντο, ἦτο ἓνα θαύμα μουσικόν, ἀπὸ τὰ ὀλίγα ποῦ γίνονται εἰς τὰς Ἀθήνας.

Τὸ Ὡδεῖον Λόττνερ τοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου Ἀπόλλωνος ἐξήλθε μὲ θρίαμβον ἀπὸ τὴν μουσικὴν αὐτὴν δοκιμασίαν. Ἡ μουσικὴ ἀντίληψις, ἡ διοικήσις ἡ διοργανώσις τῆς σχολῆς, τὸ σύστημα ἐκάστου διδασκάλου, ἡ ἀρμονία μεταξὺ διδασκόντων καὶ διδασκομένων, ὅλα αὐτὰ ἀντιπροσωπεύθησαν τελείως καὶ πλουσίως εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς δημιουργίας.

Ἀπὸ τῆς κ. Λόττνερ, τῆς διευθυντρίας τῆς σχολῆς, τοῦ κ. Μπέμμερ τοῦ δημιουργοῦ τοῦ χοροῦ καὶ ἀκουράστου διευθυντοῦ τῆς ὀρχήστρας, τῆς κ. Νίνας Φωκᾶ, τῆς μεγάλης ἀοιδοῦ καὶ καθηγήτριας τοῦ ἄσματος καὶ τῶν διδασκάλων τῶν ἄλλων ὀργάνων, καὶ τῶν μαθητριῶν καὶ μαθητῶν ὅλων ἡ ἐργασία ἡ εὐσυνείδητος, ὅλων ἡ μουσικὴ ἀντίληψις καὶ ἡ μουσικὴ ψυχὴ ἀπεδόθη εἰς τὴν ὥραϊαν, τὴν τελείαν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου.

Ἡμπορεῖ μάλιστα νὰ λεχθῆ ὅτι ἡ δοκιμασία τῶν διδασκάλων ἦτο πολὺ ἀνωτέρη τῆς τῶν μαθητῶν καὶ ὅτι τὸ ὦδεον τοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου Ἀπόλλωνος ἀπέδειξε τὴν δύναμιν καὶ τὰ μεγάλα μουσικὰ κεφάλαια τὰ ὁποῖα διαθέτει διὰ τὴν ἐπιτυχῆ λειτουργίαν του.

Μὲ τοιαῦτα μουσικὰ θεμέλια ἡ ἐπιτυχία τῆς Μελοδραματικῆς σχολῆς τοῦ αὐτοῦ Συλλόγου εἶναι ἐξησφαλισμένη καὶ δὲν λείπουν παρὰ τὰ χρηματικὰ κεφάλαια πρὸς ἴδρυσιν τῆς σχολῆς, ἡ ὁποία θὰ προικίσῃ τὴν Ἑλλάδα μὲ Ἑλληνικὴν ὄπεραν καὶ θὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸ μουσικὸν ἐπίπεδον τῶν μικρῶν, ἀλλὰ πολιτισμένων τῆς Εὐρώπης κρατῶν.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ

Α'.

Αἱ δέκα ἑννέα ἀντιπρόσωποι τοῦ φιλανθρῶπου λαοῦ αἱ ἐκλεχθεῖσαι κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογὰς ὡς βουλευταὶ κινοῦν τὴν ζωηρὰν περιέργειαν πάντων δὲν γνωρίζομεν ἐὰν αἱ κυρίαὶ αὗται ἀποτελοῦν μέρος τοῦ ὠραίου γυναικείου κόσμου ἢ ἢ ἂν εἶνε κομψαὶ καὶ ἐνδεδυμένα κατὰ τὸν τελευταῖον Παρισινὸν συρμόν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνδιέφερε καὶ πολὺ, διότι εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ φιλανθρῶπος λαὸς εἰς τὴν ἐκλογὴν του, ὡς μόνον σκοπὸν δὲν εἶχε νὰ θέλῃ τοὺς κ. κ. βουλευτάς. Δι' αὐτὸ θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ τὸ πρόγραμμα καὶ ἡ πνευματικὴ ἀξία τῶν κυριῶν αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι ἐτιμήθησαν μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ψῆφον αὐτοῦ. Διότι, ὁ λαὸς οὗτος εἶνε πολὺ φρόνιμος, μεγάλης πνευματικῆς ἀξίας, ἡρωικοῦ πατριωτισμοῦ, καὶ ἔχει συνειδησὶν εἰς τὴν ἐκλογὴν του.

Βεβαίως οὐδέποτε θὰ ὑπεστήριξε κατ' ἐλάχιστον τὴν ὠραϊότεραν γυναικὰ τοῦ κόσμου, ἐὰν ἦτο ἀνίκανος νὰ ἐννοήσῃ καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους ὅπου ἀντιπροσωπεύει. Δι' αὐτὸ, ἀφίνουσι κατὰ μέρος ὅλα τὰ ἄλλα θὰ προσπαθήσωμεν νὰ κῆλωμεν τὰς ἠθικὰς καὶ δικνοητικὰς σκιαγραφίας τῶν κυριῶν βουλευτῶν.

Εἰς τὴν πρώτην σειρὰν ἀρμόζει νὰ βάλωμεν τὴν κυρίαν

Lucina Hagmaun, γεννηθεῖσαν τὸ ἔτος 1855. Παιδαγωγὸς κατ' ὄλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἀφιέρωσε ὅλας τὰς δυνάμεις εἰς τὸ ἔργον τῆς παιδαγωγοῦ καὶ διδασκαλίας, ἰδρύουσα καὶ διευθύνουσα σχολεῖα. Ἀνέθερε περισσότερον ἀπὸ μίαν γενεὰν ἀπὸ τὴν φιλανθρῶπικὴν νεολαίαν καὶ τῶν δύο φύλων, ἀρχίσασα τὸ παιδαγωγικὸν ἔργον τῆς τὸ 1875, ὡς διδασκάλισσα τοῦ μικτοῦ σχολείου τοῦ Tavastehus. Ἰδρύτρια πολλῶν σχολείων εἰς τὸ Helsengfors, διευθύνει ἀπὸ τὸ 1899 τὸ ἀνώτερον σχολεῖον ἀπὸ τὸ ὅποιον λαμβάνουν διπλωμα διὰ νὰ εἰσελθῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Ἀλλὰ τὸ ἔργον τῆς κυρίας Lucina Hagmaun ἔχει ἐπεκταθῆ καὶ εἰς ἄλλους κύκλους. Πρόεδρος ἀπὸ τὸ 1892 τῆς «Γυναικείας Ἐνώσεως» τῆς ὁποίας ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὰς ἰδρυτριάς, ἀπασχολεῖται ἀκόμη διὰ τὸ «Ἄσυλον τῶν Διδασκαλισσῶν» καὶ ἰδρύει τὸν γυναικεῖον σύλλογον «Μάρθα». Ἐλαβε μέρος ἐνεργητικώτατον εἰς τὸν πόλεμον ἐναντίον τοῦ ἀλκοολισμοῦ, καὶ τὴν χειρᾶφῆτησιν τῆς γυναικός.

Πρόμαχος τῆς γυναικείας κινήσεως εἰς τὴν Φιλανθρῶπικὴν ῥήτωρ λαμπρὰ τιμᾶται ἐπίσης πολὺ καὶ ὡς συγγραφεύς. Ἰδού οἱ τίτλοι τῶν κυριωτέρων ἔργων τῆς. Ἡ Μέθοδος τῆς πρώτης Ἐκπαιδεύσεως (1882). Ἡ Βιογραφία τῆς Φρεδερίκας Bremer (1888) ἔργον στεφανωθὲν ἀπὸ τὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον τῆς Φιλανθρῶπικῆς. Περὶ ἀνατροφῆς τῆς γυναικός. Περὶ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων τῶν γυναικῶν (1889). Ἡ ἀνατροφή καὶ ὁ Ἔρωσ (1900) καὶ πρὸ ὀλίγου ἡ βιογραφία τῆς Μίννας Canlt.

Ἡ κυρία Lucina Hagmaun ἀνήκει εἰς τὴν νεοφιλανθρῶπικὴν μερίδα καὶ ἐξελέγη εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Tavastekus, εἰς τὴν ὁποῖαν τὸ παιδαγωγικὸν ἔργον τῆς ἀφῆσεν ἀληθινὸν ἀναμνήσεις.

Ἡ κυρία Dagmar Neovius, ἐγεννήθη τὸ 1867 καὶ ἐχρημάτισεν ἐπίσης διδασκάλισσα σχολείου, κατεδιώχθη διὰ τὸν πατριωτισμὸν τῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν πιέσεων, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐσημειώθησαν τόσα θύματα εἰς τὴν πατρίδα τῆς.

Τὸ 1904 τὸ σχολεῖον τῆς ἐκλείσθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Bobrikow, τοῦ διοικητοῦ, καὶ ἡ κυρία Neovius ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Στοκόλμην. Συνειργάσθη εἰς τὴν Σουηδικὴν ἐφημερίδα ὁ Ἐλευθέρος Λόγος, καὶ ἐνησχολήθη μὲ θαυμαστὸν θάρρος νὰ διοργανώσῃ τὸ πρῶτον γυναικείον σωματεῖον καθαρῶς πολιτικόν, τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου κειροῦ ἐθριάμβευσε, βεβιαίως μὲ τὴν βοήθειαν τῶν γυναικῶν ὅλων τῶν τάξεων τοῦ φιλανθρῶπου ἔθνους. Ἡ ἐπιρροή τῆς κυρίας Neovius εἶνε σημαντικὴ καὶ τίποτε δὲν εἶνε δικαιότερον ἀπὸ τὴν ἐκλογὴν τῆς εἰς τὴν Βουλὴν, διὰ τὴν ὁποῖαν εἰργάσθη μετὰ τόσου ζήλου. Ἡ κυρία Dagmar Neovius ἐξελέγη ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ἄβο καὶ ἀνήκει εἰς τὴν ἐθνικὴν Σουηδικὴν μερίδα.

Ἡ Κυρία Alli Nissinen ἐγεννήθη τὸ 1866. Διδασκάλισσα σχολείου, καὶ μέλος τοῦ Συμβουλίου τοῦ γυναικείου Συλλόγου ἡ «Ἐνωσις», ἀπὸ τὸ 1899.

Ἐλαβε μέρος εἰς τὰς ἐργασίας πολλῶν σωματείων, ἀντιπρόεδρος εἰς τὸ σωματεῖον «Martha». Εἶνε γνωστὴ συγγραφεύς παιδαγωγικῶν βιβλίων, συνεργάτις ἐφημερίδων καὶ

μεταφράστρια σπουδαίων ἔργων. Ἐκαμε διαφόρους ὀμιλίας διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν, ἐναντίον τοῦ ἀλκοολισμοῦ καὶ διὰ τὰ δικαιώματα τῆς γυναικός. Διευθύντρια ἐφημερίδος διὰ τὴν νεολαίαν, καὶ μιᾶς ἄλλης ἀφιερωμένης εἰς εἰς τὴν Μητέρα καὶ τὴν Οἰκοκυράν. Ἐξελέγη ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Knopio ἀνήκει ὅπως ἡ Lucina Hagmaun εἰς τὴν νεοφιλανθρῶπικὴν μερίδα.

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια).

Ὁ ἰατρός ἠσθάνθη τὰ μάτια του νὰ ὑγραίνωνται. Τὸ κινεμένο τὸ κορίτσι εἶχε δίκην. Βέβαια δὲν τὸ εἶχε συλλογισθῆ αὐτό, ὅτι ἡ κ. Μοίρα δὲν θὰ ἐκρατοῦσε τὴν ἀρρωστη δασκάλα διὰ νὰ τὴν περιποιηθῆ καὶ νὰ τὴν νοσηλεύῃ. Ἀλλὰ καὶ πάλι ποῦ εἶχε τόσην ἀνάγκην νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ ἀναπαυθῆ.

Ἡ ἐξάντλησις τῆς, ἡ ταχυκαρδία, ἡ φοβερὰ ἀναίμια τὸν ἐτρόμαζαν. Ἐβγαλε τὸ στηθοσκοπίον του καὶ ἀρχισε νὰ τὴν στηθοσκοπῆ. Τὸ στήθος ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπείρακτο. Ἐνα μικρὸ φύσημα εἰς τὰς κορυφὰς τῶν πνευμόνων, ἀκίνδυνον ἐντελῶς ἀκίνδυνον διὰ τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ αὔριον. . . Τί ἠμποροῦσε νὰ συμβῆ ὡς αὔριον; ἓνα κρουολύγημα, μία μεγάλη συγκίνησις! Ἐπειτα ἡ φοβερὰ αὐτὴ ἀναίμια ἔπρεπε νὰ πολεμηθῆ ἀμέσως μὲ καλὴν τροφήν, μὲ καθαρὸν ἀέρα, μὲ ὀλίγην δόσιν χαρᾶς καὶ ἠθικῆς ἀνακουφίσεως. Καὶ αὐτὰ ὅλα τὰ πράγματα δὲν πουλοῦνται εἰς τὰ φαρμακεία, ἐσκέπτετο ὁ καλὸς γέρον, αὐτὰ ὅλα τὰ γιαντρικὰ δὲν εἶνε προσιτὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Ἐν τούτοις τὸ ὠραῖο αὐτὸ κοριτσάκι, πρέπει νὰ σωθῆ. Εἶναι ἄδικο, ἄδικο νὰ τὸ ἀφίσῃ κανεὶς νὰ μακρυνθῆ καὶ νὰ σβύσῃ, σὰν λουλουδάκι ποῦ ἐνῶ τὸ θαυμάζομεν στὸ δρόμον μας, τὸ πατοῦμεν ὅμως ἀμερίμνα, ἀντὶ νὰ τὸ ποτίσωμεν καὶ καὶ νὰ τὸ περιποιηθῶμεν. Τὰ λουλουδία αὐτὰ εἶναι ἡ χαρὰ καὶ τὸ στολίδι τῆς ζωῆς, εἶπε μέσα του ὁ γιαντρός, ὁ ὅποιος ἦτο ποιητὴς, καὶ πρέπει νὰ μὴ χάνωνται, νὰ μὴ μακρύνωνται ἄδικα. Καὶ ἐνῶ ἔκανε τὰς σκέψεις αὐτάς, ἡ κόρη τοῦ ἐφάνετο ὠραϊότερα ἀκόμη μέσα εἰς τὰ κάτασπρα σκεπάσματά τῆς, ποῦ ἔκκταν τὴν ἀντίθεσιν μὲ τὰ μαῦρα μαλλιά καὶ μὲ τὴν μελαγχροινὴν ἐν γένει φυσιολογίαν τῆς.

Λοιπόν, εἶπε δυνατὰ, καὶ ἡ Ἄννα ἐξαφνίσθηκε. Αἱ! σ' ἐτρόμαξα, μικρούλα μου, μὲ τὴν γεροντικὴν φωνή μου. Λοιπόν, θὰ φροντίσω ἐγὼ, ὥστε καὶ τὴν θέσι σου νὰ μὴ χάσῃς καὶ νὰ ὑποβληθῆς εἰς μίαν τακτικὴν θεραπείαν. Πρέπει νὰ δυναμώσῃς, ἂν θέλῃς νὰ μείνῃς ἐδῶ, ἂν θέλῃς νὰ πάρῃς διπλωμα, ἂν θέλῃς νὰ ζήσῃς.

Ἡ Ἀμάλια ἐκτύπησε τὴν πόρτα καὶ ἔπειτα γελαστὴ καὶ μὲ τὸ φλιτζάνι εἰς τὸ χέρι ἐπλησίασε τὸ γιαντρός. Ἐτελειώσατε; τοῦ εἶπε. Πιστεύω ὅτι ἔμπορῶ καὶ ἔγω νὰ βοηθήσω εἰς τὴν θεραπείαν τῆς κ. Ἄννας. Γι' αὐτὸ ζητῶ τὴν ἀδειά σας, νὰ μείνω καὶ νὰ μάθω τί δίαιτα πρέπει νὰ ἀκολουθῆσῃ. Ὁ γιαντρός, πῶς οἱ δύο μας μαζὴ θὰ τὰ καταφέρωμεν καλλίτερα, παρὰ ἂν ἀνακατωθῶν καὶ ἄλλοι.

Ὁ ἰατρός ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι ἡ Ἀμάλια, ἡ ὁποία εἴξερε τῆς ιδέας τῆς ἀδελφῆς, ἐφοβείτο ὅτι δὲν θὰ ἐκρατοῦσε τὴν Ἄν-

ναν ἐὰν ἐμάνθανεν ὅτι ἡ ὑγεία τῆς δὲν ἦτο ὅπως δῆποτε καλή.

Νομίζω, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀμάλια, ὅτι ἓνα ταξιδάκι εἰς τὴν Κέρκυρα, τῶρα που θὰ πάω καὶ γὼ ἐκεῖ γιὰ κανένα μῆνα δὲν θὰ ἦταν κακὸ. Θὰ πάρω καὶ τὴν ἀνεψιά μου, καὶ θὰ τὴν φροντίζω ἐγὼ, ὡς ποῦ νὰ ἀναλάβῃ ἡ κ. Ἄννα. Θὰ παῖμεν εἰς τὴν ἐξοχὴ μας, εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα.

Ὁ γιαντρός ἔπρεπε καὶ τὰ δύο χέρια τῆς Ἀμαλίας καὶ τὰ ἔσφιγγε μὲ εὐγνωμοσύνην. Κοντὰ σε τέτοιο γιαντρός, δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μένα, παιδί μου, εἶπε τῆς τὴν Ἄνναν. Καὶ τῶρα ἐγὼ φεύγω, γιὰτὶ μὲ περιμένουν οἱ κρησσοί μου. Καὶ ὅλος συγκίνησις καὶ χαρὰ ὁ καλὸς γιαντρός ἔσφιγγε τὸ χέρι καὶ τῶν δύο κοριτσιῶν καὶ ἐξήλθε.

Ἡ κ. Μοίρα ἔπρεπε τὸν καφφέ τῆς μὲ τὸν Στέφαν καὶ τὴν Μίνα εἰς τὸ μεγάλο δωμάτιον. Μόλις εἶχε καθίσει καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐγνωρίζεν ἀκόμη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἰατροῦ. Ὅταν τὸν εἶδεν ἐσηκώθη ἀνήσυχος. Τί ἔχει, γιαντρός; ἠρώτησε. Μήπως τίποτε κολλητικόν;

Ὁ Στέφανος ἔσπευσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ καὶ νὰ προλάβῃ κάθε ἄκαιρον ἀπάντησιν τοῦ καθηγητοῦ του. Τὸν ἔφερα, διότι καταγίνεται νὰ γράψῃ ἓνα βιβλίον ἐναντίον τῶν ἐξετάσεων καὶ ἐπειδὴ ἡ κ. Ἄννα ἔπαθεν εἰς τὰς ἐξετάσεις.

Ὁ ἰατρός, εὐθὺς ὡς ἐξήρθη εἰς τὸ μέσον τὸ προσφιλέστατον ζήτημα, ἤρχισε καὶ πάλιν τοὺς συνειθισμένους τοῦ φιλιππικούς. Πῶς δὲν τὸ πέθαναν τὸ φτωχὸ τὸ κορίτσι! πῶς δὲν τὸ χτύπησαν! εἶναι θαῦμα! Ἀκούς ἐκεῖ, κύριε, ἑπτὰ ὥρας μαθήματα τὴν ἡμέραν. Ἐπτὰ ὥρες κλεισίμα μέσα εἰς ἓνα δωμάτιον μὲ ἐβδομητὰ παιδιὰ, μὲ ἀέρα βρωμισμένον, μολυσμένον, ἀφανισμένον, μὲ στομάχι ἄδειον, μὲ καρδιοχτύπια καὶ ἄγωνίες, μὲ ἔντασιν μυαλοῦ καὶ νεύρων καὶ μὲ ἀκίνησιαν φυλακισμένου καταδίκου. Καὶ πότε; ἀκριβῶς εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν, ποῦ τὸ παιδί ἀναπτύσσεται, ποῦ τὸ παιδί πρέπει νὰ τρώῃ σὰν τρεῖς καὶ νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ κινῆται, καὶ νὰ δυναμώσῃ.

Φαντάσου, κύριε, ἐξηκολούθησε πλησιάζων τὸ κῆθισμά του πρὸς τὴν κ. Μοίρα. Φαντάσου ἓνα λουλουδί, ποῦ ἐνῶ ἐτοιμάζεται ν' ἀνοίξῃ, τὸ κόβῃς, τὸ βάζεις εἰς ἓνα ποτήρι μὲ βρωμιώμενον καὶ τὸ κλειδώνεις μέσα εἰς ἓνα σκοτεινὸ καὶ βρωμερὸν δωμάτιον. Τί θὰ γίνῃ μέσα ἐκεῖ; θὰ ἀνοίξῃ, θὰ δυναμώσῃ, θὰ δέσῃ καρπὸ! Ὁχι, ὄχι, εἶπεν ὁ ἰατρός μὲ φωνὴν ὀλοένα πειρὸν δυνατὴ. Θὰ μακρυνθῆ, θὰ σαπίσῃ, θὰ βρωμισθῆ. Μάλιστα, κύριε, αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τῆς γραμματισμένης μας καὶ μακρυνμένης καὶ σαπημένης μᾶς γενεᾶς. Αὐτὸ εἶναι ὁ ἐμφυλισμὸς ποῦ τρώει σὰν σαράκι τὸ ἔθνος μας, ποῦ μᾶς κάνει ὄλους, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ σπληνικούς, φθισικούς, παλαβοὺς.

—Μὰ ἔτσι γίνεται παντοῦ καὶ 'ς τὴ Γαλλία. . . .

Σὰν νὰ εἶχε δαγκάσει φεῖδι φαρμακερὸ τὸν γιαντρός τὴ στιγμὴ ποῦ ἄκουσε τὸ ὄνομα τῆς Γαλλίας.

—Ἡ Γαλλία! ἀκούς ἡ Γαλλία! Τὸ περίμενα αὐτό. Βέβαια! αὐτὸ γίνεται καὶ εἰς τοὺς Παρισίους! Μήπως δὲν γίνεται καὶ εἰς τὴ Γερμανία! Μήπως ὅλοι αὐτοὶ οἱ βάρβαροι δὲν στριμώχνουν κάθε μέρα εἰς τὴν Σαλπεντριέρη χιλιάδες νέες καὶ νέους, ὑστερικούς, νευρασθενικούς, τρελλοὺς; Τί μ' αὐτὰ! Οἱ δασκά-

λοι βασιλεύουν, οι δασκάλιοι κ' εκεί κυριαρχούν. Τα προγράμματα, ή εξετάσεις, τα λατινικά και τα αρχαία Έλληνικά και το πιάνο... Η Γαλλία! Μα όλοι αυτοί είναι έκφυλοι, όλοι αυτοί κωτακκυλούν εις ένα κτήφορο φοβερό, όλοι αυτοί τρέχουν εις ένα θάνατο βέβαιο, εις ένα ξεφύλισμα τέλει! Δέν βλέπετε πώς λιγοστεύουν, τί λένε από χρόνο σε χρόνο ή στατιστικές των. Τα σχολεία κ' εκεί, όπως κι' εδώ, τό ξεθέωμα τής νεολαίας, ή σχολαστικότης, Θεέ μου! οι δασκάλιοι, οι δήμιοι τοῦ κόσμου.....

Ο γιατρός, ο οποίος, ενώ έμυλωνόσεν, είχε σηκωθή από την θέσιν του δύο τρεις φορές, ήλθε και έκάθισε τώρα κοντά εις την Μίνα: Τ' ακούς, παιδί μου; επανάστασι! Νά μή διαβάσης ποτέ 'ς την ζωή σου περισσότερα από δύο ώρες την ημέρα. Νά μήν π'ες ποτέ σου εις εξετάσεις. Ποτέ, μα ποτέ, εκατάλαβες; "Αν δέν θέλεις να χάσης τό αίμά σου και να στεγνώσης τό μυκλό σου και να χάσης τή νεότητά σου και τήν έμφοριά σου.....

Η κ. Μοίρα έκάθητο εις άναμμένα κάρβουνα. "Ενευεν εις τό γιατρό, εξερόθησε, έβλεπε τόν Στέφαν! "Αλλά τοῦ κάκου. Ο γιατρός ήτον ακράτητος. Τί ξεροθήχετε, κυρία; τής ειπεν. Είναι τό καλλίτερο αντιφάρμακο ποῦ δίνω εις τό παιδί σας για κάθε άρρώστεια ποῦ τό περιμένει.

— Μα γιατρέ, τότε θα μείνουν κούτσουρα τό παιδιά μας με τής ιδέες σας αυτές!.....

Πειό κούτσουρα απ' ό,τι τό κάνουν τό σημερινά σχολεία, ποτέ, ποτέ. Και κούτσουρα σκαρκοφαγωμένα, κυρία μου, με κάθε είδους σκουλακκια μέσα των, ποῦ τούς πιπιλίζουν μυαλό, νεύρα, ιστούς, όλα, όλα.....

Γιατρέ, σεις δέν επήγατε εις τό σχολείον; Πώς είσθε καλά και γερός και σοφός;.....

Εγώ καλά, εγώ γερός και σοφός! "Απατάσαι, κυρά μου, αν νομίζης ότι όφείλω τίποτε άλλο εις τό σχολείο, από μίαν γενικήν καχεξίαν, την όποιαν σέρνω μαζή μου τώρα πενήντα χρόνια, σαν κατάδικος τό σίδερά του. "Από τό σχολείο δέν μοῦμινε τίποτε άλλο. Ποτέ μου, οὔτε όταν ήμουν νεώτατος ακόμη, δέν κατώρθωσα να ενθουμηθώ τίποτε, από όλα εκείνα τό πράγματα ποῦ είχα σωριάσει δέκα χρόνια κατά σειράν μέσα εις τό κεφάλι μου. Τό ώραιο μνημονικό ποῦ είχα εκ φύσεως, μοῦ τό κατέστρεψε, μοῦ τό εξήντησε τό σχολείο. Τόσες πολλές ήλιθιότητες τό όφρωσαν τότε, τόσο μηχανικά εδούλεψε και με τόση φούργια, ώστε εξήντησε κάθε του δύναμιν και άντοχήν και κράχ, έχρεοκόπησε. Μάλιστα, κυρία. Εις έμένα έχρεοκόπησεν ή μνήμη. Εις άλλους χρεοκοπεί τό μυαλό όλο.

Η κ. Μοίρα τόν έβλεπε με έκπληξιν, αλλά όχι με δυσπιστίαν πλέον. Τα επιχειρήματά του ήσαν πολύ πειστικά.

Πέτε μου, τώρα, εξηκολούθησεν ο γιατρός, τί σας έμινε σας από ό,τι έμάθετε εις τό σχολείον. Κανέναν κανών γραμματικής, κανέναν ιστορικό γεγονός με τό όνόματα και τής χρονολογίας του, κανέν θεώρημα γεωμετρικό ή καμμία μέθοδος των τριών; Πέτε μου αν ποτέ εις την ζωή σας έλογαριάσατε με κλάσματα, και με συμμιγείς και με δεκαδικά, με τό όποια σας επιπύλιζαν τό μυαλό τόσα χρόνια οι δασκάλιοι. Πέτε μου ειλικρινώς, αν από τότε ανοίξατε πλέον κανένα

άρχαιο κείμενον, αν ή γλώσσα τοῦ Πλάτωνος και τοῦ Όμήρου σας έχρειόσθησεν εις τίποτε, και αν ως σήμερα ξέρετε καλά καλά την τοπογραφίαν όχι τής Ελλάδος όλης, αλλά και των Αθηνών ακόμη, ή τής πατρίδος σας Κεφαλληνίας. Πέτε μου, αν σας φορές πηγαίνετε 'ς την Έκκλησία εκάθισατε να συλλογισθήτε γιατί ο παπ'ας φορεί πετραχειλι και τί σημαίνει αυτή ή εκείνη ή κινήσις του προς τό δεξιό ή αριστερά. Πέτε μου, αν θυμείσθε καλά καλά όλο τό Πιστεύω. Και αν όλα αυτά τό πράγματα τό πενούσατε ως άνάγνωσιν μόνον και σας άνέπτυσαν την ούσίαν και μόνην και σας έβαζαν να σκέπτεσθε λιγάκι και να έμβαθύνετε εις τό πνευμά των και να βλέπετε τόν σκοπόν και τό πρακτικό αποτέλεσμα, αν δέν θα σας έμινε κάτι, ως σας έμινεν από όλα τό πράγματα ποῦ εδιδάσκατε άργότερα μόνη σας, με την ήσυχίαν σας και με τό νοῦ σας.

Η κ. Μοίρα έσιωποῦσε. Δέν ήθελε να όμολογήσῃ ότι επείθετο, δέν ήθελε να ειπῇ ότι ο γιατρός είχε δίκαιον. "Αλλά μέσα εις τό πνευμά τής έγίνετο όλόκληρος επανάστασις.

Ο γιατρός άκούραστος εξηκολούθησε: Πέτε μου, σεις ή γυναίκες ποῦ κάνετε τής φιλόφρονες, ποῦ τρέχετε εις τό νοσοκομεία και τό όρφανοτροφεία, γιατί δέ δείχνετε όλίγη φιλοφροσύνη και για τό παιδιά σας; Γιατί τό βασανίζετε άσκοπα και δέν κάθεσθε να σκεφθήτε, να συλλογισθήτε τί πρέπει να κάμετε για να τό σώσετε και να τό μορφώσετε ανθρώπους με υγείαν και με γερά κεφάλια και με αληθινά εφόδια για τόν άγώνα τής ζωής.

Μά δέν είναι δική μας δουλειά, γιατρέ, αυτή, ειπεν ή κ. Μοίρα. Πώς θέλετε να κάμωμεν ήμεις αυτές τας σκέψεις, ποῦ εγεννηθήκαμεν και ανατραφήκαμεν μέσα εις την ρουτίαν αυτήν των σχολείων. "Οχι μόνον δέν έβαλα ποτέ εις τόν νοῦν μου ότι ή εργασία τοῦ σχολείου είναι έλαττωματική; αλλά και αν άκουα αυτά ποῦ λέτε από άλλον, παρ' από 'σας θα τόν έπερνα για τρελλό.

Βάλετέ τα λοιπόν τώρα καλά εις τό νοῦ σας, τώρα μάλιστα ποῦ έχετε και τό ζωντανό παράδειγμα τοῦ μεγάλου κακού τοῦ σχολείου εμπρός σας. Αυτό τό κακόμοιρο τό κορίτσι, ποῦ μαραίνεται και σβύνει.....

Ο Στέφανος ώχρός και άνήσυχος επενέβη. "Οργανικό τίποτε δέν υπάρχει, κύριε καθηγητά, ειπεν.

Και ή κόρη θα σωθῇ.

Γιατί είχε την τύχη να πέσῃ εις χέρια καλά και εις ανθρώπους με καρδιά, πριν τό σχολείο την άποτελειώσῃ. Γιατί έχει καλό οργανισμό, παιδί ναύτου, νησιώτου. Είτε μη πόσες δέν θανατόνει τό σχολείο επάνω εις την ανάπτυξιν των;..... Περιμένετε, περιμένετε τό βιβλίό μου, ειπεν ο γιατρός, και θα φρίζετε.

ΚΡΑΥΓΗ ΟΔΥΝΗΣ

Α'.

Εις τρεις μόνον λέξεις «Ζωή ή θάνατος» ο Σκιαζήρος έξέθεσε τό πρόβλημα τής ζωής τοῦ ανθρώπου, με τρεις παλιν μόνον λέξεις «"Απελθε εις μοναστήριον» έλυσε την άμηχανικήν τής γυναίκος. Και ως ο μέγας οὔτος δραματικός τής

"Αλβίωνος ήλιος επίζη πάντων των διαττόντων άστέρων τής νεωτέρης γαλλικής φιλολογίας, οὔτω παρ' την εν Γαλλία κατάργησιν των μοναστηρίων ή σκληρά συμβουλή τοῦ άγγλου φιλοσόφου άντηχεί υπέρτοτε νῦν άπειλητική εις τό ότα των κοριτσιών και των γονέων των. "Εάν δέ τό μοναστήρια απέβηλλον και παρ' ήμιν την όψιν τής γυναικείας εϊρκτης και τινας άλλους μεσαιωνικούς τύπους και όρους επκχθεϊς και ήκολούθουν και αυτά τόν γενικόν νόμον τής προόδου και τοῦ πολιτισμοῦ, να είσθε βέβαιοι ότι θα ήσαν προτιμότερα πολλών σημερινών συνοικεισίων, θα άνεγράφοντο ίσως κατ' έτος πλείονες μοναχά ή νύμφαι, και οι δυστυχείς γονείς και άδελφοί θα άπηλλάσσοντο εν τῇ σημερινῇ δυσχερεί βιοπάλῃ των βαρειών δαπανών τής γαμβροθηρίας ή τής επί προφάσει ταύτης πολυτελείας.

"Εάν ήσαν άλλαι αι συνθήκαι των γυναικείων μονών, δέν θα έταράσσετο τόσον πέρυσιν ή κοινωνία των Αθηνών επί τῇ αποχωρήσει εις μονήν των Ίεροσολύμων άξιοτίμου κυρίας μετα των δύο θυγατέρων τής δέν θα εξανίστατο ο βυζαντινός τύπος κατ' τής ιδρύσεως γυναικείας μονής εν Κωνσταντινουπόλει.

Διότι δέν βλέπομεν πολύ καλλιτέραν την θέσιν των θυγατέρων των άστρων τοῦ Κέκροπος και τοῦ Βύζαντος: Κατά τό τελευταία έτη τούς καλλιτέρους γαμβρούς τής Σμύρνης άρπάζουσιν ιδίως αι πολυτάλαντοι των Αθηνών νύμφαι, ήδη δέ ήρχισαν να μάς έρχωνται πολυφερνώταται και εκ Κωνσταντινουπόλεως.

"Αλλ' εάν τόσον πλούσιαι νεάνιδες αναγκάζωνται, όπως νυμφευθώσι, να θυσιάσωσι τόν μαγικόν τής Αττικής οὔρανον και τό πανόραμα τοῦ Βοσπόρου, τό μεγαλοπρεπή θεάματα και τό ποικίλα θέλητρα τοιούτων πρωτευουσών, εις την μονοτονίαν τής Σμύρνης, τής στερουμένης και ενός καν θεάτρου τής άνθρωπιās, τί θα γείνωσι τό δύσμοιρα κορίτσια τής Σμύρνης; Δέν άρκει ότι αι ξέναι νύμφαι μάς άρπάζουσιν τούς καλλιτέρους γαμβρούς, αλλά κεντάται οὔτω όξύτατα ο εγωισμός πάντων των άνδρών οίασδήποτε αξίας και περιωπής, και μετροῦσιν οὔτοι πλέον επί των τριχών τοῦ μύστακος των τας χιλιάδας των λιρών ως αξίζουσιν.

Πόσα κορίτσια (και γαμβρούς ακόμη) δέν επήρε πρό εικοσαετίας εις τόν λαϊμόν του ο μακαρίτης Π. νυμφευθείς εν Έλλάδι πλουσιωτάτην χήραν! "Αλλά τί θα γείνη τώρα πρό πάντων με τό πρόσφατα άλλεπάλληλα επιτυχή συνοικεία;

Ζητούσιν οι πολλοί να επιρρίψωσι την ευθύνην τοῦ περιορισμοῦ των γάμων και τής απαιτήσεως μεγάλων προικῶν επί τής ελευθερίας και τής σπατάλης και τής πολυτελείας των γυναικῶν. Τοῦτο θα ήτο λαμπρά ευκαιρία τής επιβραβεύσεως τής αρετῆς, δια τής προτιμήσεως παρ' των νέων τής σεμνότητος και λιτότητος, από την προίκα των κοριτσιών. "Ολίγιστα όμως τοιαῦτα παραδείγματα έχομεν παρ' ήμιν.

"Απεναντίας επίζηλοι νύμφαι και λόγω γένους και κάλους και χαρακτήρος και μορφώσεως και νοικοκυραδωσύνης, παρηγωνίσθησαν οίκτρώς πρό άλλων πολυφερνωτέρων, παρ' άνδρών, μη έχόντων ανάγκην τοῦ χρήματος τής γυναικός. Παρ' τῇ Ευρωπαϊκῇ παροιμία τής πόλεως μας υπάρχουν

πλείστα όσα και πρόσφατα παραδείγματα νέων, από τής μεσαιας μέχρι τής ανωτάτης τάξεως, οὔτινες έθεώρησαν καύχημά των να νυμφευθώσιν άνευ προικῶς ενάρετον κόρην εντίμου αλλά κατελθούσης οικογενείας. "Ενίους μάλιστα λαχνούς τοῦ πολυτίμου τούτου ξένου γαμβρικού λαχείου έκέρδισαν και Έλληνίδες. Ο ρωμηός όμως δέν νυμφεύεται, εάν δέν κατακορέσῃ την άλαζονείαν και πλεονεξίαν του, ή εάν δέν ξεγλυστρίσῃ καμμίαν φοράν εις τό δίκτυον «μαργιώλας» τινός, τό δέ παραδείγματα τής τελευταίας ταύτης επιτυχίας, καιτοι σπάνια, είνε ή κυρία άφορμή τής μεγάλης κοκταρίας των γυναικῶν.

Δέν πρέπει εξ άλλου να μέμφωνται και τόσον πολύ την πολυτέλειαν των γυναικῶν, βασιζόμενοι εις τας επικρίσεις ξένων, παρ' οίς τό είδη τοῦ συρμού, βκρόττα φορολογούμενα, στοιχίζουσιν ίσως δεκάκις πλείοτερον ή εν Σμύρνη. Πολλάκις ή κομψή έσθῆς τής κυρίας δέν στοιχίζει ακριβώτερον οὔ μόνον τής ενδυμασίας τοῦ κυρίου, αλλά και των άτομικῶν του εξόδων μάς βραδυās.

Πλείστοι οικογενειάρχαι τής μεσαιας τάξεως, άνευ οὔδεμιάς ανάγκης παίζουσιν και χάνουσιν άσυλλογίστως εις χρηματιστικάς πράξεις ή και εις τό χαρτοπαίγιον εκατοντάδας λιρών και περιμένουσι θαύματα κατόπιν από την σύζυγον των, ενώ με τόν τρόπον καθ' ον ζῶσι, ετησία οικονομία 40—50 λιρών εις τας οικιακās δαπάνας θα επέφερε σκληράς στερήσεις εις όλα τό μέλη τής οικογενείας και θα εξέθετεν αυτήν απέναντι τοῦ κόσμου.

"Αλλαι παλιν σοφά κεφαλαί συμβουλεύουσι τας νεάνιδας να κόψωσι π'ασαν σχέσιν οὔ μόνον προς την πολυτέλειαν και τόν καλλωπισμόν, αλλά και προς αυτά τό πολλά γράμματα, τας ξένας γλώσσας, την μουσικήν και π'ασαν καλλιτεχνίαν και να επιδίδωνται αποκλειστικώς εις τας οικιακās εργασίας. Διότι ή σπουδή κατ' αυτούς οὔ μόνον τρομάζει τούς γαμβρούς, αλλά εξαπτει και την φαντασίαν των κοριτσιών, όνειροπολούντων άνδρας ύψηλῆς περιωπῆς και καταφρονούντων πλουσίους και καλούς συναφλίδες, μεθ' ον δύνανται να ζήσωσιν άνετον βίον.

"Αλλά τότε την μεγαλητέραν ζήτησιν εν τῇ παγκοσμίω νυμφογορῃ τής Σμύρνης θα έχαιρον αι άπολίτιστοι γυναίκες, αὔτινες άγογγύστως εργάζονται αντί των άνδρών από πρωίας μέχρις έσπέρας εις τας ταπητουργεία και την νύκτα εκτελοῦσι και πάσας τας οικιακās εργασίας.

Δέν συμβαίνει όμως τοιοῦτόν τι, αλλά τοῦναντίον και αυτοί οι τής κατωτάτης τάξεως τοῦ λαοῦ ψήιπλοτοι, επιθυμούντες ν' άποκτήσωσι τέκνα συμφώνως προς την παρούσαν και οὔχι την προτέραν των, θέσιν ζητοῦσι γυναίκες μορφωμένας. Διότι την αξίαν τής συζύγου δέν άποτελεῖ ή ικανότης τής εις τό έργα τής ύπηρετίας και τής θηλάστρας, εις ά δύναται ευχέρως ν' άντικατασταθῇ δι' όλίγης δαπάνης, αλλά ή κυρία αρετή αυτής είνε ή άρμοδιότης τής ως συμβούλου τοῦ άνδρός και παιδαγωγού των τέκνων τής.

Και δια να δύναται να εκτελῇ τόν δυσχερῆ τούτον ύψηλόν προορισμόν, πρέπει να έχῃ λάθει ή ιδία την άπαιτουμένην ανάπτυξιν και άνατροφήν. Οὔδεμιά οικοδέσποινα θυσία

ζει τὰ οικιακά χρέη χάριν του κλειδοκυμβάλου, διότι και αὐταὶ αἱ κακαὶ νοικοκυράδες προτιμῶσι τῆς μουσικῆς ἄλλας δυστυχῶς ματαιοσχολίας. Ὑπάρχουσιν ὅμως πλείστα παραδείγματα ἐξόχων ἄλλοτε πιανιστριῶν, αἵτινες ἔχουσιν ἐπὶ ἔτη ἤδη κλειστὸν τὸ ὄργανον ἐνεκα τῶν οικιακῶν περισπασμῶν. Παρ' ὅλην δὲ τὴν ἀριστοκρατικὴν παιδευσίν των τὰ κορίτσια τῆς Σμύρνης εὐμενῶς υποκύπτουσι πρὸ τοῦ γάμου εἰς ὅλας τὰς θυσίας· ἀλλὰ «τὰ ῥάφια μένουσι πάντοτε γεμάτα». Φρούνη τὴν μορφήν ἐνυμφεύθησαν Θεοσύτας· εἰκοσαετείς σφριγῶσαι νεάνιδες ἐνυμφεύθησαν παρήλικας, ζητούντας ἐν τῇ συζύγῳ τὴν γηροκόμων των.

Κορίτσια ἐκ τῶν πρώτων ἄλλοτε οἰκογενειῶν, εὐμοιρήσαντα τῆς λεπτοτέρας καὶ ἐπιμελεστέρας ἀνατροφῆς καὶ τῶν τρυφερωτέρων περιθάλψεων ἐκ μέρους τῶν γονέων των παρεδέχθησαν εὐπειθῶς ἄνδρας κατωτέρως κοινωνικῆς τάξεως καὶ ἀνατροφῆς ἢ καὶ ἐνυμφεύθησαν εἰς μικροπόλεις τοῦ ἐσωτερικοῦ· ἀλλ' αἱ πλείστοι τούτων ἐπλυναν τὴν νυμφικὴν σινδόνην διὰ τῶν δακρύων των, διότι πᾶν ἄλλο ἢ τὰ τρυφερὰ αἰσθήματα, τὴν δέουσαν ἐκτίμησιν καὶ τὸν λεπτόν τρόπον τοῦ Ἀρχισιδηροφυγοῦ ἀπήνησαν εἰς τὸν σύζυγον καὶ τοὺς συγγενεῖς του.

Καθδιανὴ

ΔΑΜΑΛΙΣ ΚΑΙ ΔΑΜΑΛΙΣΜΟΣ

Α'.

Ἡ δαμαλὶς εἶναι κυρίως εἰπεῖν νόσος ἐξανθηματικῆ ἐλαφρά, ἣτις ἀναπτύσσεται αὐτομάτως εἰς τὰς θηλάς τῶν δαμάλεων. Οἱ Ἀγγλοὶ οἱ ἀνακαλύψαντες τὴν δαμαλίδαν τὴν ὀνόμασαν cow-ροχ.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΣΠΙΤΙ

Ἦτο εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ποταμοῦ μίαν θελακτικὴ κατοικία, εἰς τὴν ὅποιαν, ἀνάμεσα ἀπὸ μίαν πράσινη φυλάξ, ἐφάνετο ἕνα ἄσπρο σπιτὶ μὲ πράσινα παράθυρα, σὺν τῇ κοίματίνι σιωπηλῶ κάτω ἀπὸ τὸν γαλανὸν οὐρανόν. Ὑψηλὴς ἰταλικὴς λεῦκος, φυτεμένης εἰς σειρὰ, τοῦ ἔκαναν μίαν μακρὴν κορνίζαν, καὶ πλησιέστερον πολὺ κοντὰ εἰς τὸ σπιτὶ ἄλλα παλαιὰ δένδρα ἐπέκειτο ὡς φρουρ οἰκίαι ἐξέστειναν εἰς τὸν ἥλιον τοὺς γηραιούς κορμούς τους. Ἐνα καταπράσινο λιβάδι στολισμένον ἀπὸ μαργαρίτες κατέβαινε ἕως τὸν Σηκούνα καὶ ἐτελείωνε σὲ μίαν ταράτσαν, τῆς ὁποίας ὁ τοίχος ἐστολιζέτο εἰς τὰ δύο ἄκρα μὲ δύο χορταρισμένους γλάστρες. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς γαλανῆς λουρίδας τοῦ νεροῦ ἐξετείνοντο οἱ ἄγροι.

Εἰς τὸ σκονισμένον αὐτὸ μέρος τοῦ Παρισιοῦ τὸ σπιτάκι αὐτὸ ἐφάνετο ὡς μίαν ὄσιν. Κρυμμένον ἀπὸ τὰ τρία μέρη τὸ ἄσπρο αὐτὸ σπιτάκι, δὲν ἐφάνετο παρὰ ἀπὸ τοὺς διαβάτας ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐσηκόνοντο εἰς τὴν μύτης τῶν ποδαριῶν των καὶ ἐκύτταζαν ἀπὸ τὸν χαμηλὸν τοίχον τῆς ταράτσας ἀπὸ τὸν Σηκούνα ὅσοι ἐπερνοῦσαν μὲ βράκην ἢ βαποράκι ἄμα ἐβλεπαν ἀπὸ μακρὰ τὸ ἄσπρο σπιτάκι μὲ τὰ μισοκλεισμένα παράθυρά του τὸ εἰδείναν μὲ κίνησιν εὐχαριστήσεως. Μερικοὶ τοῦ χαμογελοῦσαν χωρὶς νὰ λέγουν τίποτα· αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἐρωτευμένοι· ἀκόμη καὶ βλέμματα μελαγχολικά, γεμάτα λύπη εἰσευθύνοντο πρὸς αὐτόν. Οἱ γεροντότεροι τοῦ τόπου ἐνθυμούντο ὅτι εἶχαν δεῖ μίαν ἡμέραν νὰ παίξῃ ἐκεῖ ἕνα μελαχρινὸν ἀγοράκι μὲ καστανὰ μουκλωτὰ μαλλιά καὶ μὲ μάτια γλυκὰ καὶ ἔξυπνα, καὶ τὸ ὅποιο μάλιστα εὐγινε ὁ ἥλιος ἤρχετο καὶ περπατοῦσε μὲ τὰ γυμνὰ ποδαράκια του ἐπάνω εἰς τὸ ὑγρὸ χορτάρι τοῦ λιβαδιοῦ.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος τούτου ὁ περίφημος Ἀγγλὸς Ἰατρός Jenner παρετήρησε πρῶτος ὅτι οἱ προσβαλλόμενοι ὑπὸ τῆς δαμαλίδος, ὡς περιποιούμενοι τὰς δαμάλεις, προσφυλάσσοντο ὑπὸ τῆς εὐλογίας. Ἔσχε λοιπὸν τὴν ιδέαν νὰ ἐνοφθαλμίσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἐλαφρὰν ταύτην νόσον τῶν ζώων, ἵνα τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ ἐτέρων πολὺ βαρυτέρων, τὴν εὐλογίαν ἣτις ἔφερε μεγάλας καταστροφάς. Ὁ Jenner κωλύθη νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἐνέργειαν τῆς δαμαλίδος καὶ νὰ τὴν καταστήσῃ παραδεκτὴν, ἂν καὶ εὗρε μεγάλην ἀντίδρασιν εἰς τοῦτο. Διὰ τοῦ μέσου τούτου ἔπαισε χιλιάδας ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων, δι' ὅ καὶ ὀφείλομεν νὰ θεωρῶμεν αὐτὸν ὡς ἕνα τῶν μεγαλητέρων εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Πρὸ τοῦ Jenner ἐδοκίμασαν τὸν ἐνοφθαλμισμὸν καὶ ἄλλοι, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν οἰκτρά.

Κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΕ'. ἐνοφθαλμίζον αὐτὴν τὴν εὐλογίαν εἰς πρόσωπα ὑγιᾶ. Ἡ εὐλογία ἔφερε τόσον φόβον, ὥστε ἀπεφάσιζον καὶ ἐνοφθαλμίζοντο διὰ τοῦ ἰοῦ τοῦ λαμβανομένου ὑπὸ εὐλογίας καλοήθους, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ νόσος, ἣτις ἤθελεν ἀναπαράχθῃ θὰ ἦτο ἐπίσης καλοήθης. Ἡ ἐλπίς αὕτη πολλὰκις ἀπέβηκε ματαία, καθότι ἡ ἐνοφθαλμιζομένη εὐλογία, ἀντὶ νὰ διατηρήσῃ τὸν καλοήθη χαρακτῆρα αὐτῆς, καθίστατο θανατηφόρος. Οἱ ἐνοφθαλμισμοὶ λοιπὸν οἱ διὰ τῆς εὐλογίας ἐγκατελείφθησαν, ἀφ' ἧς ἡ ἀληθὴς δαμαλὶς ἀνεκαλύφθη.

Ὅπως περιττὸν εἶναι νὰ περιγράψωμεν ἐνταῦθα τὴν σύστασιν τοῦ cow-ροχ ἢ τῆς δαμαλίδος τῶν δαμάλεων. Θέλω σὰς ὑπενημηθῆσθαι μόνον ὅτι ἡ δαμαλὶς εἶναι τὸ ὑγρὸν τὸ ἐμπεριεχόμενον εἰς τὰς φλυκταίνιας τὰς ἀναπτυσσομένας, ὡς προείπομεν, ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν δαμάλεων. Οἱ ἀμέλγοντες

Ὅρθος εἰς τὸ κεφάλισκαλο, ἕνας ἄνδρας ἡσυχος καὶ δυνατός, τὸν ὅποιο ἤρχετο καὶ συναντοῦσε μετ' ὀλίγων μίαν γυναῖκα ὅπου ἐφάνετο εὐτυχῆς νὰ στηρίξῃ τὸ λεπτὸ καὶ σκεπτικὸν κεφάλαιον τῆς ἐπάνω εἰς τὸν δυνατὸν ὄμο του, παρακολουθοῦσαν τὸ παιδάκι καὶ τὸ συμβούλευαν μὲ ἀγάπην.

Καὶ ἀπὸ τὸ σπιτὶ ὅπου ἐξυπνοῦσε, ἀπὸ τὴν ὀλόγυρα χρωπὴ φύσιν ἢ ὅποια τοῦ ἐχρησίμευε ὡς πλάσιον, ἐφάνετο ὅτι ἀνοίγετο μίαν ἀτμοσφαῖρα αἰωνίως νεότητος καὶ παντοεινῆς γαλήνης.

Χρόνια πέρασαν. Τὸ παιδάκι ἐμεγάλωσε καὶ εἰς τοὺς δρόμους τοὺς στρωμένους μὲ λεπτὴ ἄμμο ἔτρεχε τώρα ἕνας μαθητῆς τοῦ λυκείου μὲ τὴν στολήν του καὶ, ἢ ἐπαίξε μὲ τὴν σφαῖρα ἢ μελετοῦσε· ἦτο ἤδη γεμάτος ζωῆ, καὶ τὰ μάτια του, σὺν ἄστρο ὅπου ἀνατέλουν, ἐφωτίζοντο μὲ μυστηριώδεις φλόγες.

Ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα, πλέον σοβαροὶ, παρακολουθοῦσαν μὲ κῆποιαν ἀνησυχίαν τὰς ὄνειροπολήσεις του, ἢ ἀπομακρύνοντες κάθῃ ἄλλην σκέψιν ἐπαίξαν μαζῇ του.

Εἰς τὸ μεταξύ αὐτὸ ὁ ἥλιος ἐφάνετο καθαρότερος, ἢ ζέσθη ἄρχισε, τὰ φύλλα δὲν ἐστολιζόντο πλέον ἀπὸ τὴν κρυσταλλένιαν σταλαγματικὴν τῆς δροσιᾶς, καὶ παντοῦ ἤρχιζε ὁ θόρυβος τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ δένδρα, στολισμένα σὺν διὰ ἑορτῆ, ἐγέμιζαν τὸν ἀέρα μὲ μυρωδιᾶς, ἐνῶ αἱ ρίζαι των ἀκούραστοι ἐργάζονται ἐπὶ τὴν γῆν καὶ εἰς τὴν ἄμμο καὶ τοὺς ἐδίδαν τὴν ζωῆ. Μόλις ἄρχιζε ἡ ἡμέρα καὶ ἦδη ἐπάνω ἀπὸ τὸν συνήθη θόρυβον, ἤκούστο ὡς συγκεχυμένη ταραχὴ, τὴν ὅποιαν ἔκανον γέλοια καὶ κλάματα, πρόσκλησις εἰς τὴν εὐτυχίαν καὶ φωναὶ πόνου.

Ἀκόμι μετὰ τινὰ ἔτη, καὶ δὲν ἦσαν πλέον μόνον οἱ γέροι μεταξὺ τῶν κατοίκων τοῦ τόπου ἀλλὰ καὶ οἱ μεταγενέστεροι οἱ ὅποιοι ἐνθυμούντο ὅτι εἶχαν δεῖ, εἰς τὰς αὐτὰς περιποιημένας δειροστοιχίας, ὀλόγυρα εἰς τὸ αὐτὸ λιβάδι ἕνα νέον καλοκαυμωμένον ὁ ὅποιο ἐπερπατοῦσε σκεπτικῶς. Ὁ ἄνδρας τὸν ἀκολουθοῦσε πλέον ἀδύνατος τώρα καὶ

τὰς δαμάλεις, διαρρηγνύοντες ἀκουσίως τὰς φυσαλίδας ἐνοφθαλμίζονται τὴν δαμαλίδαν, ἀρκεῖ νὰ φέρωσιν ἀμυχὴν τινὰ κατὰ τοὺς δακτύλους. Ὅταν ἡ ἐπιδερμὶς καταστραφῇ εἰς τὸ μέρος τοῦ δακτύλου, τὸ ὑγρὸν τοῦ cow-ροχ εἰσέρχεται ἐντὸς τῆς ἀμυχῆς καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ δαμαλὶς ἀναφαίνεται ἐπὶ τῶν δακτύλων ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος εἰς ὃ ἦψατο τὸ ὑγρὸν. Ἄλλως τε ἐλαχίστη ποσότης δαμαλίδος ἀρκεῖ, ἵνα ὁ ἐνοφθαλμισμὸς καταστῇ γόνιμος. Ἐντεῦθεν προήλθεν ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ δαμαλισμοῦ. Παράγοντες τεχνικῶς μικρὰν ἀμυχὴν ἢ νύγμα καὶ εἰσθιβάζοντες ἐν αὐτῷ τὴν δαμαλίδαν πράττομεν ὅτι συμβαίνει εἰς τὸν κατὰ τύχην δαμαλισμὸν.

Ἡ καταλληλοτέρη πρὸς δαμαλισμὸν μέθοδος συνίσταται εἰς νύξιν ἢ ἐλαφρὰν ἐκδορὰν τοῦ δέρματος διὰ νυστερίου, ἐμβραχέισης προηγουμένης τῆς αἰχμῆς του ἐν τῷ ὑγρῷ φλυκταίνιας τοῦ cow-ροχ. Ἰνα εἰμεθα δὲ βέβαιον περὶ τῆς ἐπιτυχίας ἐνεργοῦμεν πλείστας ἀμυχὰς εἰς τὸ δερμα τοῦ βραχίονος, ἐπὶ παραδείγματι, εἰσθιβάζοντες λοξῶς καὶ ἐπιπολιῶντες τὴν αἰχμὴν τοῦ νυστερίου διὰ τῆς ἐπιδερμίδος εἰς τὸ δερμα. Δὲν εἶναι ἀνάγκη ὥπως οἱ νυγμοὶ εἴναι βαθεῖς· ἡ δαμαλὶς ἐνεργεῖ ἐπίσης κλιῶς καὶ ὅταν εἰσέλθῃ εἰς τὸ βάθος ἑνὸς τετάρτου τοῦ χιλιοστομέτρου. Εἰσέρχεται δὲ εὐχερῶς τὸ νυστερίον, ἐὰν τείνωμεν τελείως τὸ δερμα τοῦ βραχίονος πιέζοντες αὐτὸ δι' ὅλης τῆς χειρός. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ δαμαλὶς ἢ προσκεκολλημένη ἐπὶ τοῦ νυστερίου ἐνοφθαλμίζεται δι' αὐτῆς μόνον τῆς νύξεως.

Συνήθως ἐνεργοῦνται οἱ νυγμοὶ (τρεῖς εἰς ἕκαστον βραχίονα) κατὰ διαστήματα πολλῶν ἑκατοστομέτρων, διότι αἱ φλυκταίνια τῆς δαμαλίδος δὲν ἀναπτύσσονται ἄνευ ἐλαφρᾶς

μόνος μὲ τὸ κεφάλαιον σκημένο καὶ παρατηροῦσε ὅλα τὰ πράγματα μὲ βλέμμα ἀδιάφορον τὸ ὅποιο δὲν θλίπει καμμίαν ἄλλην εἰκόνα παρὰ ἐκείνην τὴν ὅποιαν ἔχασε. Ἐπειτα, ἕνα πρωὶ τοῦ Μαΐου, ἐφάνηκε ἕνα νέον πρόσωπο, ἕνα πρόσωπο ἀνοσιγῆτικο, μίαν νέα παρθένα, ἢ ὅποια προχωροῦσε ντροπαλῶ πρὸς τοὺς δύο ἄνδρας. Καὶ ὁ ἕνας, πατριῶς μὲ χαμόγελο λυπηρὸν, τὴν ἐφίλησε εἰς τὸ μέτωπον, ἐνῶ ὁ ἄλλος μὲ ἐνθουσιασμὸν τῆς ἐφιλοῦσε τὰ χεῖρα. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο οἱ δύο ἀρραβωνιασμένοι ἀπομακρύνθησαν κρατούμενοι ἀπὸ τὸ χέρι, μὲ τὰ μάτια φωτεινά, τὸ πρόσωπον λάμπον ἀπὸ ἔκστασιν, χωρὶς νὰ θλίπουν τίποτα ὀλόγυρα τους, ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν τους, καὶ ἐνῶ τὰ ποὺλιὰ ἐπετοῦσαν ἀπὸ δένδρον σὲ δένδρον καὶ τὰ λουλοῦδα ἐμοσχομύριζον τὸν ἀέρα μὲ τὴν ποῖον γλυκῆς μυρωδιᾶς τους, καὶ ἡ πεταλούδες ἐκυνηγοῦντο εἰς τὸ λιβάδι, ὁ γέρος περισσύτερον μονάχος παρὰ ποτὲ ἄλλοτε, αἰσθάνθηκε ἔξωθεν τὰ ἔτη νὰ τὸν θαρύνουν. Μὲ μάτια στυμμένα ἐκύτταξε τὸ νέον ζεῦγος νὰ χάνεται εἰς ἕνα γύρισμα τοῦ δρόμου καὶ ἔπειτα σιγὰ σιγὰ μὲ τὸ κεφάλαιον σκημένο ἐπῆρε τὸν δρόμον τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ, τοῦ λυπητεροῦ ἄσπρου σπιτιοῦ, τὸ ὅποιο μάλιστα τὸν ἀνεγνώρισε καὶ μέσα εἰς τὸ ὅποιο ἐκλείσθηκε.

Πολλὴς ἀνοξίς, καθὼς καὶ πολλὰ καλοκαίρια ἐφάνοντο οἱ δύο νέοι νὰ περιπλανῶνται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ χαρούμενοι ἢ σκεπτικοὶ εἰς τὴν πρώην ὥραν, ἢ ν' ἀναπαύονται εἰς τὴν σκιάν τῶν παλαιῶν δένδρων εἰς τὴν ἀπογευματινὴν ζέσθη. Καὶ δὲν ἐφάνοντο παρὰ οἱ δύο τους· ὁ γέρος μὲ τὸ τὸσον λυπητερόν βλέμμα, μὲ τὸ ἀβέβητον αἴφνης θῆμα, δὲν ξαναφάνηκε. Κατὰ τὴν ὥραν ὅπου ἐπέκειτο σιωπηλοὶ ἐμπρὸς εἰς τὸ λιβάδι, ἐφάνοντο σὺν ν' ἀνεγνώριζαν ἐπάνω εἰς τὴν λουλοδοστολισμένην γλῶσσαν τὰ μικρὰ θήματα τῆς ἄλλοτε, καὶ κάποια μελαγχολία τοὺς ἐσκίαζε τὸ μέτωπον, καὶ στεναγμὸς λύπης ἐβγαίνει ἀπὸ τὰ στήθη τους. «Αἱ ὦραι περνοῦν ἐσκέπτοντο, ἰδοὺ ἡ ἡμέρα προχωρεῖ, μετ' ὀλίγον τὸ σκότος θὰ

φλεγμονῆς ἣτις καθίσταται μᾶλλον ὀχληρὰ ὅσον αἱ φλυκταίνια πλησιάζουσιν ἀλλήλας.

Ἡ μικρὰ ἐγχείρισις τοῦ δαμαλισμοῦ εἶναι ἐντελῶς ἀκίνδυνος, ὅτε τὸ νυστερίον εἶναι πολὺ καθαρὸν. Ἰνα καταστῇ δὲ τοιοῦτον εἶναι ἐπὶ ἀνάγκης νὰ κατὰ προηγουμένως μέχρις ἐρυθροπυρώσεως εἰς φλόγα οἰνοπνεύματος καὶ εἶτα νὰ ἐμβυθισθῇ εἰς οἰνόπνευμα 90°. Ἐπίσης δέον νὰ εἰμεθα βέβαιοι καὶ διὰ τὴν ποιότητα τῆς δαμαλίδος, διότι ἐὰν αὕτη τύχῃ καὶ περιέχῃ οὐσίας ἀκαθάρτους, αὗται θέλουσιν ἐνοφθαλμισθῇ ἐπίσης μετὰ τῆς δαμαλίδος, ἣτις πάντοτε διατηρεῖται ἐν σωληνίσκοις ἀπεστειρωμένοις. Πῶς θέλομεν ἀναγνωρίσει ὅτι ἡ δαμαλὶς ἀνεπτύχθη κατὰ τὸν βραχίονα παιδιοῦ καὶ ὅτι ὁ δαμαλισμὸς ἐπέτυχεν; Ἐπὶ εἴκοσι τέσσαρας ἕως τριάκοντα ἔξ ὥρας ὁ νυγμὸς μόνος διακρίνεται ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος τῆς δευτέρας ἡμέρας καὶ μάλιστα κατὰ τὴν τρίτην παρατηροῦμεν ἀναφανομένας ἐρυθρὰς βλατίδας, ἐπαρμάτια ὀλίγον σκληρὰ καὶ αἰσθητὰ. Αἱ βλατίδες αὗται ἐξογκοῦνται καὶ τὴν πέμπτην ἡμέραν σχηματίζεται, ἐπὶ τῆς κορυφῆς των φυσαλὶς κατ' ἀρχὰς μικροτάτη. Συγχρόνως ἡ βία τοῦ ἐπάρματος ἐπεκτείνεται τὰς ἐπομένους ἡμέρας ἕως ὅτου λάβῃ μέγεθος νομίσματος πεντηκονταλέπτου, ἢ φυσαλὶς ἐπαυξάνεται. Ἀπὸ τῆς ἐβδόμης μέχρι τῆς ὀγδόης ἡμέρας ἡ φυσαλὶς λαμβάνει τὴν μεγαλειτέραν τῆς διάστασιν καὶ πληροῦται ὑπὸ ὑγροῦ δικυγοῦς. Ἀπὸ τῆς ἐνάτης μέχρι τῆς δωδεκάτης ἡμέρας τὸ δικυγὸν ὑγρὸν τῆς φυσαλίδος θολοῦται καὶ καθίσταται ὁμοιον πύφ. Βραδύτερον ἢ ἐπιφάνεια τῆς φυσαλίδος καλύπτεται ὑπὸ ἐφοκίδος φαειᾶς ἀρκετὰ παχέιας, ἣτις ἀποκολλάται μόνον μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας, ἀφίνουσα οὐλὴν ἐρυθρὰν κοίλην, ἣτις λευκαίνεται κατὰ τοὺς ἀκολουθοῦσιν μῆ-

μας περικυκλώσει, χωρὶς νὰ ἴδωμεν νὰ ὑψώνεται εἰς τὸν οὐρανὸν τὸ μικρὸν κρηγορητικὸν ἄστρο, τὸ ὅποιο δίδει ἀκόμη τῆς ιδέαν τοῦ φωτός, γὰρ πολλὴν ὥραν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου».

Κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔτη, οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου ἐνθυμούνται νὰ εἶδαν ἕνα γέρον μὲ μάτια λυπημένα, μὲ πρόσωπον ἀδύνατον, νὰ ἐπανέρχεται μόνος εἰς τὴν φυλάξ αὐτῆς τοῦ παιδιοῦ καὶ τῶν ἐρωτευμένων. Οἱ γεροντότεροι κυττάζοντες αὐτὸν ἐνθυμούνται τὸ παιδάκι μὲ τὰ καστανὰ μουκλωτὰ μαλλιά καὶ τὰ ἔξυπνα μάτια, τὸ ὅποιο ἤρχετο κάθε πρωὶ καὶ περπατοῦσε ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ λιβαδιοῦ. Ἄλλοι νεώτεροι, κυττάζοντες αὐτόν, ἐνθυμούντο τὸν ὠραῖον καὶ δυνατὸν νέον, ὁ ὅποιος ἕνα πρωὶ τοῦ Μαΐου, ἐνῶ ὅλη ἡ φύσις ἦτο χαρούμενη, ἐφιλοῦσε μὲ τόση περιπάθεια τὸ χέρι, τὸ ὅποιο τοῦ εἶδε μίαν λεπτὴν καὶ ντροπαλὴν κῆρη.

Ὅλοι τέλος κυττάζοντες αὐτὸν ἐσκέπτοντο ὅτι, καὶ αὐτοὶ ἐγίνοντο ὡς αὐτοὶ γέροι, καὶ ἡ ἰδικὴ τους λύπη ἀντανακλοῦσε εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ δυστυχῆς ἐκείνου, τοῦ ὅποιο τὸ σκοτεινὸν βλέμμα ἐφάνετο ὅτι δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ διευθυνθῇ Χθὲς, ἀπὸ τὸν δρόμον ἠθέλησε νὰ κυττάξῃ καὶ ἐγὼ ἐπίσης, καὶ ἀπὸ τὸν τοῖχον τῆς ταράτσας τὸν μαυρισμένον καὶ στολισμένον εἰς τὴν δύο ἄκρας μὲ δύο χορταρισμένους γλάστρες ἐκύτταξε. Τὸ λιβάδι εἶνε πάντοτε στολισμένον μὲ ἀγριολούλουδα. Αἱ ὑψηλαὶ Ἰταλικαὶ λεῦκαι ἀνατριχιάζουν ἀπὸ μακρὰ, καὶ τὰ ἄλλα παλαιὰ δένδρα βρίσκονται ἐκεῖ πάντοτε ἀγρυπνοὶ φύλακες τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ μικρὸν ἄσπρο σπιτάκι κοιμάται σιωπηλῶ κάτω ἀπὸ τὸν μελανὸν οὐρανόν. Τὰ παράθυρα εἶνε κλειστά. Κανεὶς δὲν φαίνεται.

Καὶ ἦδη ἐπάνω εἰς τὰ σκαλοπάτια τῆς πέτρινης σκάλας ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πέτρα φαίνεται ἕνα δεῖλὸν χορταράκι.

(Jean Sigaux)

νας και διατηρείται τοιαύτη καθ' ἅπαντα τὸν μετέπειτα βίον. Ἡ οὐλὴ τῆς δαμαλίδος εὐκόλως διακρίνεται ἐτέρων ὡς ἐκ τοῦ χρώματος αὐτῆς τῆς στρογγύλης μορφῆς της καὶ ὄψεως. Παρατηροῦνται κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δαμαλισμοῦ φαινόμενα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον σοβρὰ, τὰ ὅποια δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποφύγωμεν.

Τὰ δυσάρεστα τῆς Δαμαλίδος. Τὴν πέμπτην μέχρι τῆς ὀγδόης ἡμέρας ἀπὸ τοῦ δαμαλισμοῦ, ὅτε αἱ φυσαλίδες τῆς δαμαλίδος προσλαμβάνουσι τὴν μεγαλειτέραν αὐτῶν ἀνάπτυξιν, περιβάλλονται πολλάκις ὑπὸ ὕλης κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐρυθρᾶς, αἱ ἀδένες τῆς μασχάλης διογκοῦνται καὶ τὰ παιδιά ἔχουσι παροξυσμὸν πυρετοῦ ἀρκετὰ έντονον. Καταπλάσματα ἐκ πολλοῦ γεωμήλων, ἐφαρμοζόμενα ἐπὶ τοῦ βραχίονος ὡς καὶ ἡ ἀνάπυσις αὐτοῦ καταπαύουσι τὰς τοπικὰς ταύτας διαταραχὰς καὶ τὴν παροδικὴν ταύτην κακουχίαν. Ἡ ἐρυθρότης καὶ ἡ ἐξοίδησις, ἡ περίξ τῶν φυσαλίδων, καταλαμβάνει ἐνίοτε ὁλόκληρον τὸν βραχίονα καὶ ὁμοιάζει ὡς ἐρυσίπελας, ὅπερ ἐπινέμεται τὴν χώραν τὴν δαμαλισθεΐσαν. Ἀλλὰ τοῦτο ἀναφαίνεται σπανίως ὅτε τὰ ἐργαλεῖα ἀ μετεχειρίσθημεν δὲν ἔχουσι καλῶς ἀπολυμανθῆ πρὸ τοῦ δαμαλισμοῦ ἢ τὸ δέρμα προηγουμένως δὲν ἔχει ἀποπλυθῆ διὰ χλιαροῦ ὕδατος καὶ σάπωνος καὶ κατόπιν δι' αἰθέρος καὶ τέλος ἐκ τῆς δαμαλίδος δὲν ἦτο καλῆς ποιότητος.

Καλὸν λοιπὸν εἶναι νὰ γνωρίζωμεν ὅτι τὸ ἐρυσίπελος δύναται ν' ἀναφανῆ μετὰ δαμαλισμὸν κακῶς ἐκτελεσθέντα. Βλέπομεν ἐπίσης παιδιά καχεκτικὰ ἢ χοιραδικὰ παρὰ τοῖς ὅποιοις αἱ φυσαλίδες τῆς δαμαλίδος ἀποβάνουσιν ἐξελκώσεις καταστρέφουσι τὸ δέρμα. Ἡ ἐπούλωσις τῆς δαμαλίδος βραδύνει, καὶ ὅταν ἀκόμη αἱ ἐξελκώσεις ἐκθῶσιν, αἱ οὐλαὶ τοῦ δέρματος ἀπομένουσι πάντοτε ὀλίγον δύσμορφοι. Ἴνα δὲ ἀποφύγωμεν τὰς δυσμόρφους ταύτας οὐλὰς συνεβούλευσαν ὅπως μὴ δαμαλίζωνται τὰ μικρὰ κοράσια εἰς τοὺς βραχίονας καθότι ταῦτα διὰ τῶν ἐξώμων ἐκ κεντρῶν χοροῦ φορεμάτων παρουσιάζουσι κατὰ τὸ δέρμα στίγματα δυσάρεστα εἰς τὴν θέαν, ἀλλὰ νὰ δαμαλίζωμεν αὐτὰ εἰς τὴν κνήμην. Ὁ δαμαλισμὸς δὲν γίνεται ὡς ἐκ τούτου ὀλιγώτερον ἀποτελεσματικὸς.

Ἄνθι Βασιλειάδου Ἴατρός.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ἀναψυκτικὸν τῆς ἐποχῆς. Βράζετε διάφορα ὀπωρικὰ τῆς ἐποχῆς καθαρισμένα καὶ πλυμένα, με ζάχαριν, ὡς γλυκὸτὸ, ὅποῖον μῶλις δίνετε. Βερούκοκα, βύσσινα, κεράσια, ἀχλαδάκια, πορτοκάλια φέτες ὡς καὶ λεμόνια παχόφλοδα. Προσθέτετε καὶ τὸ σιρόπι των (1 ὀκ. ζάχαρης) 3-4 κουταλιᾶς, καλὸ κονιάκ ἢ οὔσκι. Παγώνετε εἴτε εἰς γλασιέραν, εἴτε με πάγον τὸν ὅποῖον βάζετε εἰς τὰ ποτήρια, ὅπου σεβρίζετε τὸ ἀναψυκτικὸν σας καὶ προσφέρετε με μπισσοτάκια.

Μὴν κάμνετε χρῆσιν διὰ τὴν κόμην σας καὶ τὴν τῶν τέκνων σας ἢ μόνον τοῦ γνησίου **ΠΕΤΡΕΛΛΑΙΟΥ ΗΑΗΝ** ἀντισηπτικοῦ καὶ ἀναγεννητικοῦ, Πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ Φαρμακεία, μυροπωλεῖα κ.τ.λ. Ἀποθήκη **F. Vibert, Lyon** [Γαλλία].

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομητριά αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομάς των τοῦ λήξοντος ἔτους νὰ ἀποστείλουν αὐτὰς ἀμέσως. Ἐπίσης αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ ἐξακολουθήσουν λαμβάνουσαι τὴν «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» παρακαλοῦνται νὰ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΠΟΣΙΜΩΝ ΙΑΜΑΤΙΚΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΜΜΑΔΟΣ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 300,000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ἐκ τρωϊότερος μέτοχος ἡ Ἐθνικὴ Τροικὴ τῆς Ἑλλάδος

Υ Δ Α Τ Α

ΑΝΔΡΟΥ (Πηγὴ Σαφίτης) τὸ καλλίτερον ἐπιτραπέζιον, ἀνώτερον τοῦ Ἑλλάδ καὶ Βοσν. ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ. (Ἀποκλειστικὴ παραχώρησις ὅλων τῶν πηγῶν), κατὰ τῆς φαρμιάσεως, λιθιάσεως, ἀρθριτισμοῦ, νόσων τῶν νεφρικῶν ὀργάνων **ΚΥΜΑΤΙΝΗΣ** (Ἀποκλειστικὴ παραχώρησις) κατὰ τῶν παθήσεων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, ἀσθματος, κατάρσεων, δυσπεψιῶν, μητρίων καὶ παθήσεων κλπ. **ΟΞΗΣ (ΣΤΑΓΕΖΙ)** (Ἀποκλειστικὴ παραχώρησις. Μοναδικὴ πηγὴ εἰς τὸν κόσμον κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Ρομπέν) ἀεριοῦχον, σιδηροῦχον, ἀλλκαλικόν, τονοτικόν, κατὰ τῆς ἀναμίας, χλωρώσεως, ἀδρηνικῆς ἐκασθενείσεως κλπ. **ΟΞΗΣ ΚΥΜΑΤΙ**

Ἐπιτραπέζιον, εὐφραντικόν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ — Ἀριθμὸς 14

ΚΥΡΙΑΙ

Ἡ καλλονὴ δὲν ἐπανακτᾶται· συνεπῶς δέον νὰ γνωρίζετε νὰ διατηρῆτε ἐκεῖνο, ὅπερ ἔχετε. Πρὸς τοῦτο μὴ ἀλείφετε οὔτε τὸ πρόσωπον οὔτε τὰς χεῖράς σας παρὰ μόνον μετὴν γνησίαν **CREME SIMON** τῶν Παρισίων, ἀνακαλυφθεῖσαν τῷ 1860. Αἱ λοιπαὶ κρέμαι οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰ μὴ ἀπομιμήσεις τοῦ ὑγεινοῦ τούτου προϊόντος, ὅπερ δὲν παρέχει λιπαρὰς οὐσίας. Νὰ τὸ μεταχειρίζεσθε με λευκὸν ὑγρὸν παννίον καὶ νὰ τὸ ἀλείφετε ἐλαφρῶς. Ζητεῖτε τὴν μάρκην **Figaro**.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ κομψότατος καὶ στερεότητος κατασκευᾶς ζεῖ ἐν Ἀθήναις μόνον ἡ δεσποινὶς **Μαρίας Γ. Πύργου**, ὁδὸς Καλλιθέας 45, με νέα σχήματα καὶ τιμὰς συγκαταβατικά.

Εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων ὑπάρχει διαρκὴς ἀγορὰ ἀσπρορροῦχων παιδικῶν καὶ γυναικείων, ὡραίων τεχνητῶν ἀνθῶν, παιδικῶν ἐνδυμάτων, κομψοτεχνημάτων καὶ πυρογλυπτικῆς κ.ἄ. εἰς τιμὰς πολὺ εὐθηνὰς.

Διεύθυνσις : Ὁδὸς Ἀκαδημίας, ἀρ. 37.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ